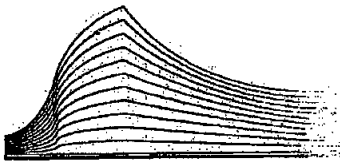

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2015 / 2146
Datum van uitspraak
07 september 2015
Rolnummer
2014/AB/645

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000265997-0001-0009-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst arbeider
tegensprekelijk arrest
definitief

1. BELGISCHE STAAT, met maatschappelijke zetel te 1050 BRUSSEL, Louizalaan 231,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. Robin RIJCKEBOER loco mr. RENSON Bernard, advocaat te 1040
BRUXELLES, Rue Père Eudore Devroye 47

tegen

1. D
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mevrouw V
gevolmachtigde

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 21-02-2014 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 1Ae kamer (A.R. 13/393/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 24-06-2014,
- de conclusie voor de appellant, neergelegd ter griffie op 07-04-2015,
- de conclusie voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 22-12-2014,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 22 juni 2015, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

I. FEITEN

De heer D was tewerkgesteld als arbeider in het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika (hierna genoemd het Museum) met als functie schoonmaker, aanvankelijk met een deeltijdse arbeidsovereenkomst (35 uur per week) van 6 januari 1992 tot 13 januari 1999, vervolgens met een voltijdse arbeidsovereenkomst (38 uur per week) van 14 januari 1999 tot 31 oktober 2004.

Het Museum maakt deel uit van de federale diensten voor wetenschappelijke en culturele aangelegenheden.

Vanaf 1 november 2004 werd hij verder tewerkgesteld als technisch medewerker; volgens de gegevens verstrekt ter zitting oefende hij de functie uit van interne bode (ronddelen van post en goederen).

Met brief van 5 februari 2012 vroeg de heer D om vanaf juni 2012 gebruik te kunnen maken van het recht op loopbaanonderbreking voor een duur van één jaar, dit om voor zijn bejaarde en ernstig zieke moeder te gaan zorgen in Afrika.

Hij herhaalde deze vraag met brieven van 9 en 17 februari 2012, doch ontving geen antwoord.

Met aangetekende brief van 17 februari 2012 beëindigde het Museum de arbeidsovereenkomst op 26 februari 2012, met betaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan 112 dagen loon. Als motief voor de beëindiging voor de arbeidsovereenkomst werd verwezen naar de budgettaire situatie waardoor de prioriteiten van het Museum gherdefinieerd moesten worden.

Op het werkloosheidsbewijs C4 werd als juiste oorzaak van de werkloosheid opgegeven: 'reorganisatie en budgettaire beperking'.

Met aangetekende brief van 29 februari 2012 betwistte de ACOD het ontslag van de heer D. Hierin met aangetekende brief van 8 maart 2012 gevolgd door het ACV openbare diensten. In deze laatste brief werd gevraagd dat het Museum zou terugkomen op de ontslagbeslissing en de heer D loopbaanonderbreking toe te kennen, bij ontstentenis waarvan een beschermingsvergoeding zou worden gevorderd.

Met aangetekende brief van 12 maart 2012 bevestigde het Museum het ontslagmotief 'reorganisatie en budgettaire beperking', en stelde het verder dat het ontslag geen verband hield met de vraag van de heer D tot loopbaanonderbreking.

Verdere briefwisseling tussen de vakorganisatie van de heer C en het Museum leidde niet tot een oplossing.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 13 februari 2013 vorderde de heer D voor de arbeidsrechtbank te Leuven betaling door de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de federale regering, in de persoon van de staatssecretaris onder andere belast met het wetenschapsbeleid, programmatorische federale overheidsdienst (POD) wetenschapsbeleid (hierna genoemd de Belgische Staat) van:

In hoofddorde, 11.650,68 euro beschermingsvergoeding wegens ontslag na indiening van een aanvraag tot loopbaanonderbreking

In ondergeschikte orde, 11.650,68 euro schadevergoeding wegens willekeurig ontslag

Te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en met de kosten van het geding.

Hij vorderde tevens de afgifte van sociale en fiscale documenten *ad hoc*, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het te wijzen vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met vonnis van 21 februari 2014 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en gegrond; zij veroordeelde de Belgische Staat tot betaling aan de heer D van 11.650,68 euro, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest. Uit het vonnis blijkt dat de toegekende vergoeding de beschermingsvergoeding wegens ontslag na indiening van een aanvraag tot loopbaanonderbreking was.

De arbeidsrechtbank beval verder de afgifte van de sociale en fiscale documenten in overeenstemming met het vonnis, en zegde dat er geen aanleiding was tot het opleggen van enige maatregel van voorlopige tenuitvoerlegging.

De kosten werden ten laste gelegd van de Belgische Staat en begroot op 1.210,00 euro rechtsplegingsvergoeding en 139,58 euro dagvaardingskosten.

c.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

d.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 24 juni 2014, tekende de Belgische Staat hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 21 februari 2014 werd gewezen door de arbeidsrechtbank te Leuven. Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis in zijn geheel zou vernietigen en de oorspronkelijke vordering van de heer D ontvankelijk doch ongegrond te verklaren, met veroordeling van de heer D tot de gehele kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoedingen in beide aanleggen.

In zijn conclusie in graad van beroep, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 7 april 2015, vordert de Belgische Staat in ondergeschikte orde de eventueel toe te kennen vergoeding verminderd dient te worden met de reeds betaalde opzeggingsvergoeding.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. Beschermingsvergoeding loopbaanvermindering

a.-

Artikel 20 § 2 van de CAO nr. 77bis gesloten in de NAR op 27 juni 2012 tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking, algemeen verbindend verklaard met K.B. van 25 januari 2002 (B.S. 5 maart 2002), in deze van toepassing, bepaalt dat de werkgever geen handeling mag stellen die tot doel heeft eenzijdig een einde te stellen aan de dienstbetrekking van een werknemer die van loopbaanonderbreking geniet, behalve om een dringende reden of om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

b.-

Artikel 20 § 3 eerste lid van dezelfde CAO bepaalt dat het verbod om eenzijdig een einde te maken aan de dienstbetrekking geldt vanaf de datum van de schriftelijke kennisgeving van de aanvraag tot tijdskrediet.

Het staat niet ter discussie dat de arbeidsovereenkomst van de heer C werd beëindigd gedurende de periode tijdens dewelke een ontslagverbod geldt.

De heer D heeft zijn aanvraag om te kunnen genieten geformuleerd met brief van 5 februari 2012 en deze vraag met brief van 9 en aangetekende brief van 17 februari 2012 herhaald; het ontslag werd gegeven op deze laatste datum

c.-

Artikel 20 § 2 van de CAO nr. 77bis bepaalt dat de werkgever geen handeling mag stellen die tot doel heeft eenzijdig een einde te stellen aan de dienstbetrekking van een werknemer die van tijdskrediet, loopbaanonderbreking en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking geniet (of wenst te genieten), behalve om een dringende reden of om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet.

d.-

De bewijslast t.a.v. het bestaan van dergelijke reden rust op de werkgever: indien de werkgever inderdaad aanvoert dat de arbeidsovereenkomst niet in strijd met het ontslagverbod werd gegeven, is het met toepassing van artikel 870 Ger.W. aan de werkgever om aan te tonen dat het ontslag om een reden werd gegeven die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op tijdskrediet

Wanneer de werknemer een beschermingsvergoeding vordert met toepassing van deze bepaling, is het aan de werkgever die in de periode waarin het ontslagverbod geldt de arbeidsovereenkomst van de werknemer die van tijdskrediet, loopbaanonderbreking en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking geniet of wenst te genieten, eenzijdig heeft beëindigd, te bewijzen dat hij de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd om een reden waarvan de aard en de oorsprong vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst wegens de uitoefening van het recht op tijdskrediet.
(vgl. Cass. 14 januari 2008, J.T.T. 2008, 243)

e.-

De discussie heeft betrekking op de vraag of de heer D al dan niet werd ontslagen om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op loopbaanonderbreking.

De Belgische Staat argumenteert dat het ontslag van de heer C het gevolg was van de inkrimping van het budget dat aan het Museum werd toegekend.

Naar het oordeel van het arbeidshof faalt deze redenering daar de Belgische Staat er niet in slaagt aan te tonen hoe de algemene inperking van het budget, die ook het Museum trof, noodzakelijkerwijze geleid heeft tot het ontslag van de heer C

Indien met enige goede wil aanvaard kan worden dat het Museum het in 2012 op jaarbasis zou stellen met 148.000 euro minder (volgens de gegevens verstrekt door het Museum in zijn brief van 4 juni 2012 werd het oorspronkelijke budget van 3.995.000 euro voor 2012 teruggebracht tot 3.847.000 euro, doch dit laatste cijfer is niet terug te vinden in de bijgebrachte gegevens), is het merkwaardig om vast te stellen dat de directeur van het Museum op 16 februari 2012 op het directiecomité via een presentatie kennis nam van het budget 2012; en reeds één dag later besliste tot ontslag van de heer C :

"... en is op basis van de besparingsplannen uiteengezet in voormelde presentatie onmiddellijk overgaan tot besparingsmaatregelen.

Op 17 februari 2012 werd geïntimeerde ontslagen om budgettaire redenen."

(beroepsconclusie Belgische Staat blz. 5 laatste twee alinea's)

Zelfs indien aanvaard kan worden dat de directeur met ongeziene snelheid besparingen realiseerde door onmiddellijk over te gaan tot het ontslag van de heer D , dient te worden vastgesteld dat de Belgische Staat niet het bewijs levert van de verdere motieven die zij aanvoert om het ontslag van de heer C te verantwoorden. Zo brengt de Belgische Staat wel een aantal elementen aan in een poging om aan te tonen dat de taak van de heer C overbodig was geworden, zonder van deze beweringen enige bewijs te leveren.

De Belgische Staat bewijst niet en biedt evenmin aan te bewijzen:

- Dat gebruik wordt gemaakt van de dienst Bpost Collect & Send

PAGE 01-00000265997-0007-0009-01-01-4

- Dat de post wordt gecentraliseerd aan het onthaal van elk gebouw
- Dat de post slechts eenmaal per dag wordt rond gebracht
- Dat de technische dienst een aantal taken heeft overgenomen
- Dat het triëren van de post door het personeel aan het onthaal gebeurt
- Dat de diensten zelf hun post verdelen.

e.-

Vermits de Belgische Staat aldus niet het bewijs levert van het feit dat de heer D werd ontslagen om een reden die vreemd is aan de schorsing van de arbeidsovereenkomst vanwege de uitoefening van het recht op loopbaanonderbreking, verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van de heer D tot betaling van een beschermingsvergoeding in het kader van de regeling loopbaanonderbreking terecht gegrond.

2. De aanrekening van de betaalde opzeggingsvergoeding

Ten onrechte argumenteert de Belgische Staat dat, indien de heer E aanspraak kan maken op een beschermingsvergoeding in het kader van de regeling loopbaanonderbreking, op de verschuldigde forfaitaire vergoeding de reeds betaalde opzeggingsvergoeding in mindering moet worden gebracht.

Artikel 20 § 4 eerste lid *in fine* van de CAO nr. 77bis tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking bepaalt immers dat de forfaitaire vergoeding verschuldigd is onverminderd de vergoedingen die bij een verbreking van de arbeidsovereenkomst aan de werknemer moeten worden betaald.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

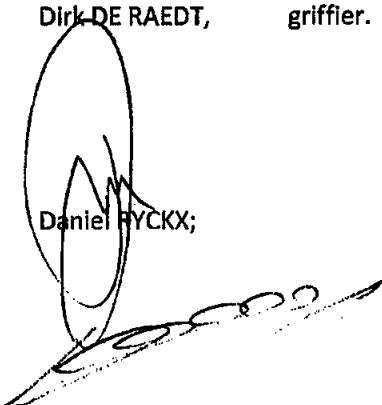

Bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst de Belgische Staat in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van de heer
D als in het gelijk gestelde partij niet begroot.

Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Daniel RYCKX,	raadsheer,
Erik VAN LAER,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Dany VRIJSEN,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
Dirk DE RAEDT,	griffier.

Daniel RYCKX;

Dirk DE RAEDT;

Erik VAN LAER

Dany VRIJSEN

De heer D. VRIJSEN, Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen. Overeenkomstig art. 785 G.W. wordt het arrest ondertekend door Mr. RYCKX, Raadsheer en Mr VAN LAER, Raadsheer s.z. werkgever en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 07 september 2015 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk DE RAEDT

